

jeg har set en Artikel i Bladene fra en af deres ivrigste Talsmænd, hvori han fremhæver, at der er Udsigt til, at den frygtede tyvende Eksporpræmie vil bevirke, at Priserne paa Sukker vil gaa ned til 50—60 Ore pr. Centner herefter, og saa mener han, at det vil være tilstrækkelig til at ødelægge Roedyrkingen. Det kan jeg nu ikke saa i mit Hoved, naar det ophyses, hvad vistnok alle, som kende til Forholdene, ville indrømme, at det ikke er ualmindeligt, men tværtimod det almindeligste og ikke for lavt ansat, at Roedyrkerne kunne have 350 Centner pr. Tønde Land. Det er det Udbytte, de kunne have under almindelige Forhold, og det vil vist derfor vise sig, at selv med denne reducerede Pris af 50—60 Ore sammenlagt med den Værdi, som Affaldet repræsenterer, bliver det saadant noget som 225—230 Kroners Udbytte af en Tønde Land aarlig, og jeg kan ikke forstaa, at det skal være et saa lille Udbytte, at denne Dyrkning ikke kan betale sig længere. Selv om man ogsaa derfra fradrager Ekstraudgifter af cirka 80 Kr. til Pasning af Roerne om Sommeren og til ekstra Gødning, som de maa have fremfor anden Afgrøde, bliver der dog ca. 150 Kroners Indtægt tilbage af hver Tønde Land, der er dyrket med Roer. Vil man se hen til, hvad vi ellers kunne have ud af vort Landbrug herhjemme, maa man dog sige, at det er et Forhold, som ikke er saa aldeles ødelæggende, at man derfor skal gaa til saa ekstraordinære Foranstaltninger, som her er Tale om. Hvis man vil opgøre, hvorledes Forholdet stiller sig med Roeproduktionen i Sammenligning med, hvad de øvrige Produkter af den danske Jord give, og hvad vi paa den have maattet tabe under de daarligere Konjunkturer, vil man vist komme til det Resultat, at der næppe er sket større Nedgang for Sukkerroernes Vedkommende end for Landets øvrige Produktion, og saa maa man endda huske paa, hvad der ogsaa er fremhævet, at det dog er af stor Betydning for den øvrige Afgrøde, at der har været dyrket Sukkerroer. Denne Produktion har derfor saa stor Betydning for hele Landbruget, at den ikke kan undværes, hvad der dog ogsaa repræsenterer en Værdi.

De Folk, som arbejde og have arbejdet meget ihærdigt paa Fremkomsten af dette Lovforslag om Beskyttelse, saa ihærdigt, at de allerede have faaet dette Forslag lagt paa Tingets Bord i Dag, ansøer særlig to Grunde for at gaa med til denne Beskyttelse. Den første Grund er den, at det er urigtigt, at det skal være næsten den eneste Produktion af den danske Forbund, der skal svare saa stor en Skat til Statskassen, som Sukker-

roedyrkerne maa gennem Staten paa Sukker, og at Staten derfor har en Forpligtelse til at hjælpe dem over kritiske og vanskelige Forhold. Dette gælder dog aldeles ikke overfor Folk, som kende til Forholdene. Det er jo ikke saaledes, at man kan sige, at den danske Roeproduktion giver Statskassen en saa stor aarlig Indtægt, som Afgiften kan løbe op til. Det er tværtimod Tilfældet, at Staten har en mindre Indtægt af det indenlandske Sukker end af det, som kommer fra Udlandet. Man skalde efter den Tale tro, at man gjorde dem en Tjeneste ved at affaafe al Told paa Sukker, men jeg tror dog, de ville indrømme os, at denne Tilstand vilde være endnu daarligere for dem end den nuværende, og at de derfor meget vilde have sig det frabedt. Den anden Grund, som fremhæves for denne Foranstaltning, har i og for sig mere paa sig. Den gaar ud paa, at der hvares meget i Told af Kul, Maskiner og forskellige andre Ting, som ere nødvendige til Produktionen af Røesukker her i Landet. Man kan jo altid sige, at naar den naturlige Produktion ødelægges her i Landet, er det den kunstige Beskyttelse, som paa saa mange Maader gør sig gældende. Det er derfor ogsaa dette Tings Mening og Program at ville arbejde paa en anden Fordeling af Toldbyrden til Vættelse af de Byrder paa Produktionen, som de Herrer maa udrede, og som vi ogsaa kende fra vor øvrige Produktion her i Landet, fra vor Smørproduktion og vore Andelsmejerier, af hvis Kul og Maskiner der ogsaa maa svares en hel Del Told. Jeg gad vide, hvad de Herrer vilde sige, hvis der fremkom et Forslag, hvori det hed, at da det ikke længer betaler sig her i Landet at producere Smør, fordi Priserne ere gaaede saa langt ned, og Konkurrencen er bleven saa stor paa det udenlandske Marked, maatte man nu bede Lovgivningsmagten om at sætte en Eksporpræmie paa hvert Pund Smør, der produceres her i Landet. Jeg gad vide, hvad de Herrer vilde sige dertil, jeg antager, at de, og andre med dem ville sige, at slikt maa man ikke forlange, og jeg vil ogsaa sige, at de have Ret deri. Det er; hvad der ogsaa er blevet fremhævet af forskellige Talere, der have haft Ordet, en meget betænkkelig Vej at komme ind paa, at begynde med Beskyttelse. Det vil selvfølgelig føre til, at man maa fortsætte. Naar der kommer Krav fra andre Samfundsgrene her i Landet, maa vi blive ved, og det vil ende med, at vi til sidst saa Beskyttelse for alle Samfundsgrene, den ene maa betale til den anden. Ja, hvis vi havde en Statskasse, som ikke var til at tømme, og som Statteyderne ikke skalde fylde igen, saa